

50 років тому...

Не сходи з вулиці. Вони не схоплять тебе, якщо не зійдеш з вулиці.

Малий Девід Олсон знав, що біди йому не минути. Тількино мама з татом повернулися, він приготувався дістати на горіхи. Одна надія була на подушку, яку він запхав під ковдру так, щоб було схоже, ніби він усе ще в ліжку. Таку хитрість він бачив по телевізору. Але все це тепер не мало значення. Девід вислизнув зі спальні, почав спускатися по лозі плающа, та, не втримавшись, упав і боляче забив ногу. Однак усе було не так уже й погано. Він забився не як його старший брат, граючи у футбол. А тут не так уже й погано.

Малий Девід Олсон накульгуючи простував по Гейз-роуд. Його обличчя губилося в імлі. Пагорбом стелився туман. Хлопець глянув угору. Місяць у повні. Другу ніч поспіль. Синій місяць — так казав старший брат. І саме так зветься пісня*, під яку іноді танцювали мама і тато. Коли ще були щасливі. Ще до того, як Девід налякав їх.

* Ідеться про пісню «Синій місяць» (англ. *Blue Moon*), що її 1934 року написав композитор Річард Роджерс на слова Лоренса Гарта (*тут і далі прим. перекл.*).

«Синій місяць.

Я бачив, який ти самотній».

Малий Девід Олсон почув щось у кущах. На якусь мить йому здалося, що це, мабуть, один з його снів. Але ні. Він знав, що ні. Хлопець з усієї сили намагався не задрімати, хоч йому страшенно боліла голова. Він просто мусив потрапити туди саме сьогодні вночі.

Повз нього проїхав автомобіль, розсіюючи туман світлом фар. Малий Девід Олсон сховався за поштовою скринькою. Із салону старого «Форд Мустанг» лунав рок-н-рол і сміх двійко підлітків. Під час призову хлопці часто-густо сідають за кермо напідпитку. Так, принаймні, казав Девідів батько.

— Девіде! — просичав чийсь голос.

Прос-с-сичав. Хис-с-с.

Хто ж це був? Чи, може, просто причулося?

— Хто там? — запитав Девід.

Мовчання.

«Певно, у вухах шумить, — подумав хлопчик. — Це ще нічого. Добре, що це не шепотуха. Добре, що я не заснув».

Чи таки заснув?

Девід подивився з пагорба вниз, де на перехресті з Монтерей-драйв світився великий вуличний ліхтар. Повз ліхтар саме проїхали ті ж самі підлітки, забираючи із собою всі звуки. Аж раптом Девід побачив тінь.

Посеред озерця світла виднілася чиясь постать. Чекала й насвистувала. Насвистувала й чекала. Мотив чимось скидався на «Синій місяць».

Волосся на Девідовій потилиці стало дибки.

До перехрестя не йди.

Тримайся щонайдалі від цієї людини.

Малий Девід Олсон став пробиратися задвір'ями.

Він навшипиньки підійшов до старої огорожі. Дивися, щоб тебе не почули. І не побачили. Ти зійшов з вулиці. Це небезпечно. Він підняв голову й зазирнув у вікно, де нянька цілувалася зі своїм хлопцем, не зважаючи на плач дитини. Власне, той плач швидко скидався на котячий нявкіт. Хлопчик і досі був переконаний, що не спить, однак йому було дедалі важче відрізнати сон від реальності. Він проповз під огорожею, і його піжамні штани замастилися від мокрої трави. Він розумів, що цього від мами не приховаєш. Доведеться самому випрати штани. Та йому не первина, він-бо знову почав мочитися в ліжку і щоранку прав простирадла. Він не міг дозволити, щоб мама дізналася. Вона ставитиме питання. Питання, на які він не зможе відповісти.

Уголос не зможе.

Він рушив далі через лісок за будинком Маруків. Проминув гойдалки, що їх містер Марука встановив із синами. Після важкого робочого дня на хлопців завжди чекали два печивка «Орео» та склянка молока. Малий Девід Олсон допомагав їм ряз чи днічі. «Орео» він любив. Особливо коли воно розмокало в молоці.

— Девіде!

Шепіт став голоснішим. Хлопчик озирнувся, але знову не побачив нікого. Він швидко поглянув на вуличний ліхтар. Людини-тіні під ним не було. Та постать може бути де завгодно. Може, вона стоїть просто за ним. О, будь ласочка, тільки б це була не шепотуха. Будь ласочка, тільки б мені не заснути.

Трісь.

Позаду тріснула гілка. Малий Девід Олсон, забувши про забиту ногу, рвонув навтьоки. Він перетнув газон і ружанів, вискочив на Кармелл-драйв і повернув ліворуч. Він чув, як

провулку. Ти зможеш прогнати її назавжди. Дістанься до останнього вуличного ліхтаря.

— Хс-с-с-с-с-с-с.

Девід Олсон подивився вперед, туди, де в глухому провулку світив останній вуличний ліхтар. А тоді зупинився.

Людина-тінь повернулася.

Постать стояла посеред озерця вуличного світла. Чекала й насвистувала. Насвистувала й чекала. Сон це чи ні, та хорошого мало. Але Девід не мав права зупинитися. Він справиться. Щоб дістатися до місця зустрічі, йому доведеться пройти повз людину біля вуличного ліхтаря.

— Хи-и-и-и-и-ис-с-с-с-с-с-с-с-с-с-с.

Шепотуха наближалася до хлопчика ззаду. Раптом Девід Олсон відчув, що замерз. Піжама відсиріла навіть під пальтом. «Просто йди вперед. Іншої ради немає. Будь сміливий, як старший брат. Будь сміливий, як ті підлітки-призовники. Будь сміливий і йди собі далі. Один маленький крок. Два маленькі кроки».

— Агов! — гукнув малий Девід Олсон.

Постать не відповіла. Постать не ворухнулася. Просто вдихала й видихала, і з того дихання виходили Хмарки.

— Агов! Хто ти? — спитав Девід.

Тиша. Світ затамував віддих. Малий Девід Олсон посунув носок черевичка в озерце світла. Постать заворушилася.

— Перепрошую, але мені треба пройти. Можна?

І знову тиша. Девід повільно посунув носок далі на світло. Постать почала обертатися. Девідові майнула думка, що слід вернутися додому, але він мусив закінчити справу. Тільки так можна було її зупинити. Він виставив усю ступню на світло. Постать знову ворухнулася — наче пробудилася статуя. Ось

уже вся Девідова нога освітлена. Незнайомець обертається, не зупиняючись. Не витримавши, Девід увесь вийшов на світло. Постать кинулася на нього. Стогнути. Простягаючи до нього руки. Девід перебіг світловий круг. Постать за ним — чвакаючи, голосячи. Девід відчув дотик довгих нігтів, що от-от мали схопити його за волосся, і цієї миті хлопчик сковзнув на твердий асфальт, наче бейсболіст. Він роздер коліно, та менше з тим. Тепер він поза світловим кругом. Постать завмерла. Девід був уже наприкінці вулиці. У глухому провулку з брусованою хаткою, де жило молоде подружжя.

Малий Девід Олсон поглянув на узбіччя. Тиха ніч, чути лише поодиноких цвіркунів. Стежка, що вела до дерев, виблискувала в низькому тумані. Девід був наляканий, але не міг зупинитися. Він справиться. Він мусив закінчити справу, інакше шепотухи не позбутися. І першим помре його старший брат.

Малий Девід Олсон зійшов з вулиці й пішов далі.

Вздовж огорожі.

Через поле.

І вглиб Лісу Місії.

РОЗДІЛ 1

що, сплю?»

Так подумав хлопчик, прокинувшись від поштовху, коли старий універсал «форд» наїхав на «лежачого поліціанта». У нього було таке відчуття, ніби він затишно лежав собі в ліжку і раптом захотів у туалет. Мружачись від сонячного світла, він розглядав платну дорогу Огайо. Серпнева спека накочувала хвилями, як вода в басейні, куди його одного разу взяла з собою мама, заощадивши на обідах. «Три фунти⁹ скинула», — сказала вона, підморгнувши. Хороший то був день.

Хлопчик потер втомлені очі й сів рівно. Коли за кермом була мама, він любив кататися на передньому сидінні, відчуваючи належність до елітного клубу, до якого входили тільки вони з мамою — крутою стрункою леді. Він подивився на неї, осяяну ранковим сонцем. Її шкіра прилипала до нагрітої вінілової спинки сидіння. Топ на бретельках відкривав загорілі плечі. Натомість під торочками обрізаних шортів її шкіра лишалася блідою. З сигаретою в руці вона мала гламурний вигляд. Як кінозірки у фільмах, які вони разом дивилися п'ятницями. Йому подобалося, коли на кінці сигарети червоніли сліди її помади. Ще в Денвері учителі розповідали, що сигарети шкідливі для здоров'я. Коли він розказав про це ма-

⁹ Фунт — міра ваги, 1 фунт = 0,45 кг.

мі, вона, не покидаючи сигарету, пожартувала, що це вчителі шкідливі для здоров'я. Та за мить уже серйозно додала: «Насправді вчитель — дуже важлива професія, тому забудь, що я сказала». «Добре», — відповів хлопець.

Вона загасила сигарету й тут-таки запалила другу. Так вона робила лише тоді, коли хвилювалася. А хвилювалася вона завжди, коли вони переїжджали. Може, цього разу все вийде по-іншому. Після батькової смерті вона постійно так говорила. Цього разу все вийде по-іншому. Та по-іншому чогось ніяк не виходило.

А цього разу їм узагалі довелося тікати.

Вона прикурила, і дим завиваючись поповз біля серпневих краплин поту над її верхньою губою. Вона замислено прикипіла очима кудись поверх керма. Їй знадобилася добра хвилинка, щоб зрозуміти, що він проснувся. Тоді вона усмінулася і прошепотіла:

— Хіба ж не чудовий ранок?

Та хлопчикові було байдуже до всіх тих ранкових красот. А от його мамі ні. Тож він їй підіграв:

— Угу. Це точно, мамо.

Тепер він завжди називав їй мамою. Три роки тому вона сказала перестати кликати її матусею. «Так роблять тільки маленькі», — пояснила вона, а їй не хотілося б, щоб її син був маленький. Іноді вона просила його показати м'язи. І він напружував худі рученята так, щоб бодай трішечки показалися біцепси, щоб здаватися сильним, як тато на різдвяній фотографії. Єдиній фотографії, яку він мав.

— Їсти хочеш, друзяко? — запитала вона.

Хлопчик кивнув.

— По платній дорозі, одразу за кордоном штату, є зона відпочинку. Там точно має бути їдальня.